

Lindsay Eveleen

NANCY's WAAN

Copyright ©2024 Lindsey Eveleen

Alle rechten voorbehouden

ISBN-978 946 5124 438

I can make the zigzag stitches
straight – when I am strong
(Emily Dickinson)

EEN

San Francisco, 1995.

De schemering kleurde de lucht rood. Het was nog net niet donker geworden, ook niet in de eetkamer waar Nancy van Bakels diep weggezakt in de stoel zat nadat John was opgestaan en de kamer had verlaten. Ze keek mistroostig uit het raam waar op straat de lantaarns aangingen, en er viel een lichte regen. Ze zuchtte diep. Voordat John de kamer verliet, had ze hem nog gevraagd of hij koffie wilde drinken. Maar hij antwoordde dat hij daarvoor geen tijd had, zei dat hij nog iets moest afmaken. En dat zei hij telkens wanneer ze hem vriendelijk vroeg of hij koffie met haar wilde drinken. Hij had de laatste paar maanden helemaal geen tijd meer voor haar. Ze wist niet waarom en het knaagde aan haar. En dat zenuwtrekje in zijn rechterwang, die ze zag voor hij de kamer uitliep, wat betekende dat? Was hij boos?

Nancy zuchtte nog eens, stond op, liep langzaam de woonkamer in, deed het licht aan, plofte op de bank en dacht aan haar eenzame leven. Ze had de laatste tijd nergens plezier in. De hele dag zat ze maar wat voor zich uit te staren. Niets gaf haar nog vreugde. En

terwijl ze zich zo ellendig voelde, dwaalden haar gedachten naar het verleden, toen ze drie jaar geleden nog als secretaresse werkte voor een gerenommeerd advocaat, een man waarover ze haar twijfels had, en die haar bovendien het gevoel gaf een dom gansje te zijn. Toch ze nam geen ontslag, want haar moeder had ervoor gezorgd dat ze die baan kreeg, en ze wilde haar moeder niet nu eenmaal teleurstellen. En wat belangrijker was, ze vond die baan leuk, vond het super om zijn cliënten te woord te staan en etentjes te organiseren. Ook toen ze zwanger werd, bleef ze werken, tot twee maanden voor de bevalling. Maar in het ziekenhuis ging het mis: de baby werd doodgeboren. “Het spijt me,” was enkel wat de dokter zei, en hij legde het levenloze lijfje op haar buik. Wat voelde ze zich toen ellendig. En wat nog erger was, er was niemand die haar troostte. John had haar alleen maar aangestaard en was na vijf minuten de verloskamer uitgelopen. En haar moeder, die haar eigenlijk had moeten troosten, zei dat ze zich eroverheen moest zetten, ze later misschien nog een kindje kon krijgen. En toen ze weer thuis zat, deed ze de hele dag niets. Ze wist nog goed dat John daar boos over werd. “Ga toch wat doen,” zei hij tegen haar. “Waarom ga je niet weer voor die advocaat werken?” Dat wilde ze echter niet. Dus bleef ze de hele dag op de bank zitten en staaarde maar wat voor zich uit. En dat ging zo een aantal maanden door. Maar op een dag kwam ze uit haar verdoving, merkte de krant op de salontafel, pakte hem op, bladerde erdoorheen en zag opeens die advertentie van een bejaardentehuis dat een vrijwilligster zocht, en maakte een afspraak. Dat was haar redding geweest. Ze bleide helemaal op. Maar wanneer ze thuiskwam met hele verhalen, wilde John niet naar haar luisteren. In plaats daarvan gebood hij haar het rustiger aan te doen. En vertelde hij over zijn moeder die thuis de huishouding deed en voor zijn vader zorgde. Met andere woorden: blij jij toch ook maar thuis. Maar toen ze hem vroeg waarom zijn moeder thuisbleef, gaf hij daar geen antwoord op. Wel zei hij, dat

voordat zijn moeder met zijn vader trouwde, zijn vader haar vertelde dat hij vlak na de Tweede Wereldoorlog van Nederland naar Amerika was geëmigreerd om er een nieuw leven te beginnen. Een man die tijdens de oorlog fout zat, althans dat vertelde haar vriendin Anne, die het weer van haar vriendin had gehoord.

De telefoon begon te rinkelen.

Ze schrok, stond langzaam op en liep de hal in. Het antwoordapparaat klikte voor ze de telefoon kon pakken en speelde het bandje af.

‘Nancy, heb je weer medelijden met jezelf? Niet doen, kind. Daar is het leven te kort voor. Ik ga morgen voor zaken naar Los Angeles. Als ik weer thuis ben, kom ik bij je langs.’

Al zuchtend ging ze weer in de woonkamer zitten, en dacht aan haar moeder die weer eens in Los Angeles zat. Tijd om naar haar dochter te luisteren had ze blijkbaar niet. Of wilde ze niet naar haar luisteren? Waarom kan ze niet wat meer begrip voor me opbrengen? dacht Nancy. Een kind verliezen, wat weet ze daarvan? Niets! Nog steeds hoorde ze de stem van de dokter in haar hoofd zeggen: “Het spijt me.” Vervolgens legde hij het dode, koude lijfje op haar buik. Bij die herinnering begon ze opeens te huilen en stroomden de tranen over haar wangen, en ze voelde zich vanbinnen helemaal leeg.

Natuurlijk, haar moeder had ook het nodige meegemaakt in haar leven. Ze was immers gescheiden en had een moeilijke tijd doorgemaakt. Toch had ze niets te klagen. Ze was midden vijftig en nog steeds een mooie vrouw.

Uit verveling pakte Nancy de krant van de salontafel en sloeg hem open. Op pagina twee stond een artikel over een miljonair van middelbare leeftijd die voor de vierde keer getrouwd was. Verderop een artikel over een ontsnapte seriemoordenaar. Leesvoer dat haar

niet interesseerde. Ze sloeg het volgende blad al zuchtend om en las de kop: Echtbaar op zoek naar draagmoeder.

Nancy legde de krant op de salontafel en dacht aan haar dode kindje. Ze had zich toen zo ontzettend eenzaam gevoeld. Ze had gehoopt dat John haar zou troosten en zou zeggen: 'Liefje, niet treuren. We moeten het nog maar eens proberen.' Maar dat deed hij niet. In plaats daarvan vluchtte hij het huis uit. Voordat ze in het huwelijksbootje stapten, zou dat ongetwijfeld anders zijn gegaan. Dan zou hij haar hebben getroost en over andere dingen zijn begonnen om haar wat op te vrolijken, bijvoorbeeld over kunst, muziek. Maar nu waren ze van elkaar vervreemd geraakt. Ze hadden niets meer gemeen. Zouden ze ooit een weg terug kunnen vinden? Hoe zou ze het getij kunnen keren? Een scheiding was onvermijdelijk. Maar hoe zou ze zonder John verder moeten leven? Ze pakte de krant weer op en ging verder met lezen.

De eerste vrouw die het echtbaar inhuurde was verloofd en alleen geïnteresseerd in het geld. De tweede potentiële draagmoeder zei dat ze misschien niet in staat zou zijn de band met het kind te verbreken. Het echtbaar verloor de moed. Toch besloten ze het opnieuw te proberen. En nu, twee jaar later, waren ze de trotse ouders van een gezond kindje dat ze Hope noemden.

Nancy legde de krant weer neer, zuchtte, en dacht aan het ziekenhuis dat haar medicijnen had voorgeschreven, maar ze was ermee gestopt, omdat het haar geest verdoofde. Maar het werk in het bejaardentehuis deed haar gelukkig goed. Zonder deze routine zou ze nog steeds urenlang op de bank voor zich uit hebben gestaard.

Ze spitste haar oren, dacht: is John nog wel in zijn kamer? Maar ze hoorde helemaal niets.

Haar gedachten gleden weer naar het verleden. Toen haar ouders besloten te scheiden, was ze ongeveer drie. Haar vader, waar ze zielsveel van hield, ging het huis uit. Hij verhuisde naar een

appartement en ze ging vaak bij hem op bezoek. Maar haar moeder vertelde haar op een dag dat haar vader nu met een vrouw samenwoonde en dat ze hem niet meer mocht zien. Ze vond het zo verschrikkelijk en snapte maar niet waarom haar moeder haar zo strafte.

Opeens hoorde ze John boven zich heen en weer lopen. Zal hij de trap afkomen? vroeg ze zich af, en zeggen: “Schat, ik heb nu toch wel trek in een kop koffie.” Maar hij kwam niet naar beneden. Nancy zuchtte diep en liet haar gedachten weer naar het verleden glijden. Toen ze op de middelbare school zat had ze zich daar wel veilig gevoeld, hoewel ze er geen vrienden maakte. Want op die school waren er geen nonnen die flink met de liniaal op haar vingers sloegen. Ze volgde de lessen met plezier. Vooral de tekenlessen. Ze vond het leuk wat op papier te tekenen, en ze kreeg er ook nog een goed cijfer voor. De tekenleraar moedigde haar zelfs aan om beroemde meesters te bestuderen, maar ze wist niets van stromingen in de kunst. En natuurlijk had ze wel eens van Picasso gehoord, en zelfs een schilderij van hem gezien, maar in wat voor stijl dat was geschilderd, dat wist ze niet.

Na de middelbare school volgde ze een secretaresseopleiding. Daar ontmoette ze Anne, haar enige en beste vriendin. Zo af en toe gingen ze naar een café voor een glaasje soda, waar in één van die cafés ze Tony Parker ontmoette. Hij was vijf jaar ouder en niet bepaald knap, maar hij had een zacht karakter en een goed hart. Hij gebruikte echter drugs, iets wat ze verafschuwde. Ze kregen er fikse ruzie over. Ze kon haar zelfbeheersing niet in toom houden en had toen tegen hem geschreeuwd: “Waarom rook je toch die rommel? Ben ik dan niet genoeg voor je?”

Hij had haar verbaasd aangekeken, beloofde onmiddellijk te stoppen; een belofte die hij echter nooit was nagekomen. En dus verbrak ze de relatie. Maar het leven zonder Tony – de eenzaamheid kroop in haar hart. En om de eenzaamheid te

ontlopen, begon ze regelmatig een café te bezoeken, dronk dan een glaasje soda of bestelde koffie. Ze hoopte daar een leuke man te ontmoeten. Maar de mannen die aan de bar zaten waren haar type niet. Of misschien zagen die mannen haar gewoon niet zitten. Op een avond kwam John het café inlopen. Ze zat aan de soda. Hij schoof bij haar aan en maakte een praatje. Hij had een gebruind gezicht, een getraind lichaam en zag er aantrekkelijk uit. Ze voelde zich meteen tot hem aangetrokken. En omdat ze hem terug wilde zien, bezocht ze het café nog een keer en zag hem daar aan de bar zitten. Dat was het begin. Vanaf dat moment zagen ze elkaar regelmatig en spraken dan over kunst en muziek. Twee maanden later vroeg John haar ten huwelijk, en gaf hij haar een verlovingsring met een grote saffier en kleine diamanten.

Ze herinnerde zich de bruiloft nog goed. Haar moeder deed alles wat ze kon om die dag onvergetelijk te maken. Drie maanden later kwam John steeds later thuis en bedreven ze de liefde nog maar zelden. Omdat ze bang was hem te verliezen, besloot ze zwanger te worden. Alleen kwam de baby negen maanden later dood ter wereld en voelde ze zich diep ongelukkig en kreeg depressies.

De dokter adviseerde haar wat vertier te zoeken, want daar zou ze helemaal van opknappen zei hij. En wat deed John? Hij boekte meteen een vlucht naar Los Angeles. En een week later zaten ze in het vliegtuig en verbleven ze in een luxe hotel, met een minibar op de kamer. En toen was het begonnen. Haar allereerste slok alcohol. John schonk een glas sherry in en gaf het aan haar, hoewel ze nog nooit alcohol had gedronken. Ze sloeg de inhoud in één teug achterover en ze voelde zich zweven, een zalig gevoel.

John kocht voor haar designer kleding en trendy schoenen. Dat was in Hollywood, herinnerde ze zich. Hij verraste haar ook met een gouden ketting, luxe die hij zich feitelijk niet kon veroorloven, hoewel hij goed geld verdiende als beurshandelaar. Maar toen ze

naar huis terugkeerden, werd ze weer depressief en zat ze urenlang op de bank somber voor zich uit te staren.

Nancy staarde naar de krant op de salontafel en dacht aan het artikel. Een draagmoeder, dat was zo gek nog niet. Het was de moeite waard John ernaar te vragen. Want een kindje zou hun huwelijk kunnen redden.

Ze stond op, liep de trap op, en ging Johns kamer in.

‘John . . .’ Ze moest even slikken voordat ze verder kon gaan. ‘Een draagmoeder – wat denk je . . .?’ Maar toen ze in zijn ogen keek wist ze meteen dat het verkeerd viel.

‘Een wat?’ zei hij bars. ‘Wie heeft je die onzin aangepraat?’

Ze kromp ineen, en zei zachtjes: ‘Ik heb er net een artikel over gelezen.’ Ze wilde nog wat zeggen, maar hij keek zo boos.

‘Vergeet het maar,’ zei hij nors.

Hij stond onmiddellijk op en beende langs haar heen de kamer uit. Een minuut later hoorde ze de voordeur dichtslaan. Ze hield haar hoofd schuin, luisterde, en hoopte dat hij terug zou keren. Maar ze hoorde zijn voetstappen niet de trap op komen. Ze begon stilletjes te huilen, werd toen boos. Ze had hem toch niets vreselijks gevraagd? Het kon toch geen kwaad erover te praten? Ze had niet verwacht dat hij zo heftig zou reageren. Wel, ze er had genoeg van. Ze zou hem wel mores leren. Ze stormde de kamer uit, de trap af, de woonkamer in, liep naar de kast waar de flessen sherry stonden en pakte er een. Toen ging ze op de bank zitten, leunde achterover en dronk de fles halfleeg. Ze voelde zich meteen wat beter. Ze stond langzaam op, liep de slaapkamer in en drukte op de schakelaar. Met de fles in de hand ging ze op bed zitten en zette de fles weer aan haar mond. Ze voelde zich steeds beter worden, keek dan door de halfopen deur de badkamer in en zag opeens het medicijnkastje. Ze stond voorzichtig op, liep de badkamer in, maakte het kastje open en had ineens het flesje slaappillen in haar

hand. Zonder te beseffen wat ze deed, stopte de inhoud in haar mond en spoelde ze weg met de sherry. Daarna keerde ze terug naar de slaapkamer, ging op bed liggen en voelde de verdoving werken. Ze zou snel in slaap vallen en haar problemen vergeten.

En terwijl Nancy zich aan het bezatten was, stapte John de auto in en reed snel, te snel door de donkere straten. Het kon hem niets schelen. En terwijl hij door de straten scheurde, dacht hij aan Nancy. Hij was haar gezeur meer dan zat. Ze wilde een kind, een kind dat hij niet wilde. En dat gezwets over die oude mensen . . . Hij had al genoeg zorgen aan zijn hoofd.

Bij het kantoorgebouw stapte hij uit, stormde de trappen op, pakte de sleutel uit zijn broekzak, opende de deur, en deed het licht aan alvorens achter het bureau te zitten. Hij viste een dossier uit een lade en begon erin te lezen. Maar toen werd hij overvallen door schuldgevoel. Nancy zo alleen laten was geen goed idee. Ze leed nog steeds aan depressies. Hij moest geduld hebben. Haar wat ruimte geven, of beter gezegd, hij wilde zelf wat ruimte; zijn eigen leven leiden, gaan en staan waar hij wilde, een vriendin bezoeken wanneer hij maar wilde, of gewoon naar de sportschool gaan.

Hij had heus wel koffie met haar willen drinken, het willen goedmaken. Als ze die onzin niet had uitgekraamd, had hij haar mee uit eten genomen en hadden ze een gezellige avond gehad. Maar nee, ze moest zo nodig zeuren. Een vrouw zoeken om hun kind te dragen. Het idee was zo belachelijk. Het was vast niet haar idee. Zou Anne het misschien in haar oor gefluisterd hebben? John schudde zijn hoofd. Nancy moest toch echt haar kinderwens opgeven.

Rond een uur of tien stuurde hij een fax naar meneer Darcy, een rijke cliënt die nog rijker wilde worden. Toen hield hij het voor gezien, ging het kantoor uit, reed naar huis en parkeerde de auto voor het huis. Daarna liep hij het huis in, de woonkamer in, maar

Nancy zat daar niet. Met grote passen liep hij de slaapkamer in en zag haar op bed liggen met een lege fles sherry naast zich en iets in haar hand geklemd.

Hij schudde haar schouder, en zei: 'Nancy! Nancy!' Ze deed echter haar ogen niet open. Hij raakte in paniek, dwong zichzelf kalm te blijven en opende haar hand. Het flesje was leeg. Hij keek op het etiket; slaappillen. Zijn eerste gedachte was dat zij dit deed om hem terug te pakken. Ineens realiseerde hij zich dat hij zich paranoïde gedroeg. Hij moest kalm blijven, Nancy's pols voelen, kijken of er nog leven in haar zat, en slaakte een zucht van opluchting. Hij moest nu iemand bellen, hulp vragen. Maar wie? De huisarts. Dat was veiliger dan een ambulance bellen. De verpleger zou hem waarschijnlijk veel vragen stellen, vragen waarop hij liever geen antwoord wilde geven.

Hij haastte zich de hal in, pakte de telefoon, belde de huisarts en vroeg hem zo snel mogelijk te komen. Daarna liep hij de woonkamer in en begon heen en weer te lopen.

Een halfuur later ging de deurbel en deed hij open.

'Wat is er gebeurd?' vroeg de dokter met een bezorgd gezicht. John keek de man aan. Hij was een man van gemiddelde lengte. Hij droeg een donkerblauwe trui en zijn haar was grijs aan de slapen.

'Mijn vrouw heeft iets stoms gedaan,' antwoordde John. Hij haastte zich naar de slaapkamer. De arts volgde hem op de voet.

John wees naar het levenloze lichaam van zijn vrouw. 'U hebt haar slaappillen voorgeschreven en kijk eens wat ze ermee heeft gedaan!' Het gezicht van de dokter trok wit weg. Voorzichtig pakte hij Nancy's pols, en zuchtte diep. 'Uw vrouw moet zo snel mogelijk naar het ziekenhuis.' Hij zweeg een ogenblik. 'Ze is sterk, zij zal het wel redden.'

'O, ja?' sneerde John.

'Sorry,' zei de dokter zacht. 'Hoe kan ik nu weten dat ze al die pillen tegelijk zal innemen?'

Hij keek John aan die geen haast scheen te maken. ‘Zal ik de ambulance dan maar bellen?’

‘Nee. Ik breng haar wel zelf naar het ziekenhuis.’

‘Goed. Mocht er verder nog iets zijn, bel me gerust.’

Met deze laatste woorden beende de dokter de kamer uit, het huis uit.

John pakte de lege flacon, stopte het in zijn broekzak, lichtte Nancy van het bed, liep het huis uit en legde Nancy voorzichtig op de achterbank van de auto.

Terwijl hij door de verlaten straten reed, dacht hij aan Nancy, wier leven op het spel stond en dus ook zijn leven. Als ze kwam te overlijden, zou de politie de zaak onderzoeken en al zijn vrienden en kennissen zouden dan weten wat Nancy had gedaan. Dat mocht niet gebeuren. Hij moest voorzichtig zijn.

John stopte voor het ziekenhuis en droeg Nancy het ziekenhuis in. In de gang stonden een man en een vrouw. Toen ze John naar hen toe zag lopen met Nancy in zijn armen liepen ze meteen op hem af. ‘Wat is er gebeurd?’ vroeg de man in het wit.

‘Mijn vrouw heeft te veel slaappillen genomen,’ zei John zonder emotie.

De man draaide zich om en zei tegen de vrouw in het blauw: ‘Zuster, een brancard.’

De vrouw verdween om even later terug te keren met een draagbaar op wielen.

John legde Nancy voorzichtig neer, haalde de flacon uit zijn broekzak en gaf het aan de man, die zei: ‘Ik ben dokter Hardy.’

De dokter keek naar het etiket, draaide zich vervolgens om, en zei tegen de verpleegster: ‘Zuster, breng meneer naar de wachtkamer.’ Even later zat John op een stoel, de ellebogen op de knieën, de handen gevouwen. En terwijl hij daar zo zat, dacht hij weer aan Nancy. Ze was zo’n ongelooflijke oen, dronk sterke drank alsof het

water was, zo anders dan haar moeder. Die dronk geen druppel alcohol. Nancy had haar verslaving voor hem verborgen willen houden, maar haar adem rook maar al te vaak naar alcohol. Op een keer vroeg hij haar of ze whisky had gedronken, toen ze zijn kamer in was gelopen en naar alcohol rook. Ze ontkende, zei dat ze haar mond met alcohol had gespoeld omdat ze kiespijn had. O, wat verafschuwde hij vrouwen die zich ladderzat dronken. Nee, hij hield niet van vrouwen die te veel in het glaasje keken, hij hield van mooie vrouwen, vrouwen met veel geld, vrouwen met karakter, vrouwen zoals Grace.

De dokter kwam een paar uur later de wachtkamer binnen, en zei met een ernstig gezicht: ‘Uw vrouw moet voorlopig in het ziekenhuis blijven.’

Hij keek naar Johns vermoeide gezicht. ‘Gaat u maar gerust naar huis en probeer te slapen. Het is na middernacht. We houden u wel op de hoogte. Geef me uw telefoonnummer maar.’

En nadat hij dat had gedaan, liep hij het ziekenhuis uit, de auto in. Thuis dook hij meteen het bed in, en lag op zijn rug naar het plafond te staren, zijn gedachten nog steeds bij Nancy. Hij had Nancy enkel getrouwd om het geld, geld dat haar moeder in overvloed had. En aangezien ze de dochter van een van de rijkste vrouwen in dit land was, dacht hij dat Nancy ook geld op haar rekening had staan. Maar hij had het mis, want toen hij een keer stiekem op haar bankrekening keek, stond er maar tienduizend dollar op. Bovendien kon hij er toch niet aan komen, ze waren getrouwd op huwelijkse voorwaarden. Als hij het zou aanleggen met een andere vrouw, zou hij nooit van Nancy kunnen erven, stond er in het document. Grace had er uitdrukkelijk op aangedrongen dat hij het papiertje zou tekenen. Alsof ze wist dat hij graag met andere vrouwen het bed deelde.

Hij voelde zich moe en uitgeput, en draaide zich om, viel meteen in slaap en droomde over Nancy.

TWEE

Nancy opende haar ogen, draaide haar hoofd, en was verbaasd John niet naast zich te zien liggen; staarde toen naar het witte plafond, snoof de ziekenhuisgeur en raakte in paniek. Waar ben ik? Waar ben ik? ging het door haar heen, terwijl ze geroezemoes vanuit de gang hoorde komen. Langzaam kwam ze overeind, keek rond en zag twee vrouwen op bed liggen. Opeens voelde ze een stekende pijn in haar hoofd en ging voorzichtig liggen. Na een tijdje verminderde de pijn, en keek ze naar het raam, waar licht doorheen filterde.

Ze keek nog eens rond. Behalve de twee vrouwen was er verder niemand aanwezig. Ze sloot haar ogen en hoopte dat er spoedig iemand zou komen die haar naar huis zou sturen. Toen viel ze in slaap, maar werd enige tijd later wakker door het geluid van een harde stem.

‘Mevrouw Van Bakels.’

Naast het bed stond een lange man van middelbare leeftijd met een pokdalig maar knap gezicht. Hij hield een map in zijn ene hand, droeg een witte jas, en keek ernstig. Ze probeerde rechtop te gaan zitten, maar toen voelde ze weer die vreselijke pijn in haar hoofd en ging liggen.

‘Waar ben ik?’ vroeg ze zacht.

De man keek haar ernstig aan. ‘In het ziekenhuis.’

‘Hoe komt dat?’

‘Je hebt een handvol pillen geslikt.’

Pillen geslikt? Nancy keek hem verschrikt aan. ‘Nee, dat is niet waar.’

En terwijl ze dit zei voelde ze haar hart in haar keel kloppen. ‘Wat voor dag is het vandaag?’

‘Dinsdagochtend. Ik ben dokter Hardy, de psychiater van deze afdeling. Hij zweeg en zei: ‘Drie dagen geleden heeft je man je hier naartoe gebracht.’

Nancy keek hem angstig aan. ‘U maakt een grap zeker?’

‘Nee. Weet je het echt niet meer?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Je hebt slaappillen genomen.’ Hij zweeg even. ‘Als je man je niet hierheen had gebracht, zou je nu niet meer leven.’

Nancy keek in zijn bruine ogen. Ze begon te stotteren: ‘Maar – maar – maar – waarom zou ik zoiets doen?’

De dokter keek haar vragend aan. ‘Vertel het me maar.’

‘Wie bent u dan?’ stamelde ze terwijl ze de deken vastgreep en besepte dat hij zichzelf al had geïntroduceerd.

Hij knikte. ‘Dokter Hardy. Ik ben de arts van de psychiatrische afdeling.’

Nancy schoof voorzichtig omhoog in het kussen en keek naar de twee vrouwen die ineens tot leven leken te komen. ‘Mevrouw Van Bakels,’ begon de dokter weer, zweeg even en ging toen verder: ‘Vertel me maar wat er is gebeurd.’

Maar Nancy zei niets. Want ze had moeite om helder te denken, haar geest was nog steeds vertroebeld. Opeens wist ze het weer. Ze had John iets gevraagd over draagmoederschap, maar hij had niet naar haar willen luisteren en was toen het huis uitgegaan, of liever gezegd gevluht. Daarom had ze naar de fles gegrepen.

Natuurlijk had ze die pillen niet expres genomen. Ze nam de pillen alleen maar omdat ze zich moe had gevoeld. Of was het haar bedoeling John te straffen? O, wat deed haar hoofd toch zo'n pijn. 'Mevrouw Van Bakels, Nancy,' zei de dokter nu, 'je kunt me echt vertrouwen. Vertel me wat er is voorgevallen en ik zal proberen je te helpen.'

Ze keek weer in zijn bruine ogen, maar ze vertrouwde hem voor geen cent. Hij was een psychiater, een man die mensen hersenspoelde. Maar het zou geen kwaad kunnen als ze hem iets over haar huwelijk vertelde. Dus zei ze zacht: 'John liet me die nacht helemaal alleen.'

'En waarom deed hij dat?' vroeg dokter Hardy met gefronste wenkbrauwen.

'Dat weet ik niet.'

John had niet naar haar willen luisteren, maar ze kon dat toch niet aan die man vertellen?

De dokter ging op het bed zitten. 'Hebben jullie misschien huwelijksproblemen?'

Wat moest ze hierop antwoorden? De waarheid? Nee, ze kon hem niet vertrouwen.

Opeens ze hoorde hem zeggen: 'Nancy, zeg iets.'

Maar ze hield haar mond stijf dicht.

Er verscheen een frons op zijn voorhoofd. 'Weet je wat het woord relatie betekent? Dat man en vrouw met elkaar praten en elkaar vertrouwen.'

Maar Nancy gaf nog steeds geen antwoord.

'Als het niet over praten ging, waar ging het dan wel over? Seks?'

Nog steeds gaf Nancy geen antwoord.

'Nancy, ik ben hier om je te helpen.'

Een koude rilling liep over haar rug. Hij had natuurlijk wel gelijk, besefte ze, ze moest praten. Maar hij was een psychiater, iemand die mensen hersenspoelde. Voor ze het door had, flapte ze: 'Ik wil

naar huis. Ik ben niet gek. Waar zijn mijn kleren?' Ze ging voorzichtig rechtop zitten, en zwaaide een been over de rand van het bed.

Dokter Hardy stak een hand uit. 'Ik wacht nog steeds op antwoord.'

Ze keek hem angstig aan, zag de scherpe lijn rond zijn ogen die ernstig keken. Ze aarzelde. 'Hij – hij – hij wilde niet naar me luisteren,' zei ze om vervolgens weer te zwijgen.

'Vertel op.'

'Ik vertelde hem over draagmoederschap, nou ja, u weet wel wat ik bedoel.'

Daar. Ze had het eindelijk uit haar strot gekregen, maar de dokter keek helemaal niet blij.

'Draagmoederschap?' Hij zuchtte diep. 'Jongedame, je hebt echt hulp nodig.'

Hulp nodig. Waarvoor dan? Wat had ze op die bewuste avond gedaan?

O, ja, ze wist het weer. Ze had een handjevol slaappillen genomen.

Dokter Hardy stond op. 'Goed. Je kunt gaan, maar maak wel een afspraak met mijn secretaresse.'

Hij liep naar de deur, bleef staan, draaide zijn hoofd en keek haar toen aan. 'Ik hoop je snel in mijn spreekkamer te zien.' Toen liep hij de deur uit.

Nancy pakte haar kleren uit het kastje dat naast het bed stond, en kleedde zich aan. De roodharige, jonge vrouw begon opeens te spreken: 'Goh. Wat geeft hij je veel aandacht. Deed hij dat maar bij mij.' Ze begon te huilen en te snotteren.

Nancy keek naar de jonge vrouw; ze had glanzend lang haar en fijne gelaatstrekken. Ze was zeker geen lelijk eendje.

'Kind,' zei de vrouw op het andere bed, 'hoe kom je daar nu bij! Je hebt mooi, lang haar en je bent ook nog intelligent.' Ze wees naar

Nancy, en zei spottend: ‘Die daar mag er dan wel leuk uitzien, maar hersens heeft ze volgens mij niet.’

Nancy negeerde de hatelijke opmerking, liep de kamer uit, de lift in die al sidderend omlaag ging en stapte even later uit.

Ze stond stil bij de balie en kuchte, maar de jonge vrouw achter de computer leek Oost-Indisch doof. Nancy kuchte opnieuw.

De vrouw bleef op het scherm kijken. Uiteindelijk zei ze: ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Een afspraak maken met dokter Hardy.’

De vrouw pakte het afsprakenboek en bladerde erdoorheen. ‘Aanstaande vrijdagmiddag, drie uur.’

Ze gaf Nancy het afsprakenkaartje en keek haar in de ogen. Nancy zag de spottende blik. Of had ze zich vergist? Ze liep snel het ziekenhuis uit. Op de trap ze stond even stil en keek naar de lucht; de zon scheen fel aan de hemel. Met de zon in haar rug voelde ze zich wat beter en begon te lopen. Onder het lopen dwaalden haar gedachten naar het verleden, naar haar vader en zijn nieuwe metgezel. De verhuizing naar San Francisco. En op de lagere school, toen ze zes was, had ze de liniaal meerdere malen op haar vingers gevoeld. Maar dat was toen. Nu voelde ze zich eenzaam vanwege haar mislukte huwelijk.

Ze keek op haar horloge. Het was half twaalf. Ze besloot de stad in te gaan, voelde in haar zakken die leeg bleken te zijn, en zuchtte. Ze liep verder, zag jonge vrouwen achter kinderwagens lopen. Bij het zien van dit tafereel voelde ze de pijn weer opkomen en begon sneller te lopen. In de verte zag ze een bankje staan, liep erheen, ging zitten, en vulde haar longen met lucht. Daar. Ze voelde zich al een stukje beter.

Een jonge, donkerharige vrouw ging naast haar zitten en plaatste de kinderwagen voor zich. ‘Wat een mooie dag, hè,’ begon de vrouw die blijkbaar wilde praten en Nancy nieuwsgierig aankeek. ‘Zon in plaats van regen. En zelfs geen zuchtje wind.’

Nancy trok een grimas. Ze wilde helemaal niet praten; ze wilde alleen zijn, medelijden met zichzelf hebben. Toch kon ze de verleiding niet weerstaan om een blik in de kinderwagen te werpen. Wat zag de baby er lief uit. Maar het kind begon te huilen. Ze schrok. Was het kind bang van haar? De jonge vrouw tilde het kindje voorzichtig uit de wagen en begon het heen en weer te wiegen. Weer voelde Nancy de pijnscheuten en hoorde ze die vreselijke stem in haar hoofd.

‘Is er iets?’ vroeg de vrouw nieuwsgierig.

‘Ik heb astma,’ loog ze. Ze stond op, en zei: ‘Wel, tot ziens maar. Nog een prettige dag.’

En terwijl ze naar de jonge vrouw keek, merkte ze de schamele jas op. In een flits zag ze de kinderjuf voor zich, die altijd en eeuwig dezelfde versleten jas droeg en een gemeen en harteloos mens was. ‘Bah, je maakt er een puinhoop van, lelijk mormel dat je bent.’ Waarop ze begon te huilen en de kinderjuf zei: ‘Als je niet stopt met jammeren, geef ik je een draai om je oren.’ Maar wanneer haar moeder naar haar informeerde, zei de vrouw met een grijns op haar lelijke gezicht: ‘Ach mevrouw, ze is zo’n voorbeeldig kind.’

Nancy keek nog eens op haar horloge; twaalf uur. Ze liep langzaam verder, de stad in, liep langs de etalages, en sjokte verder. Opeens hoorde ze een bekende mannenstem achter zich.

‘Dag, Nancy.’

Ze draaide zich om. Tony Parker stond voor haar. Ze keek hem verbaasd aan en zei: ‘Tony, dat is lang geleden.’ Hij was gekleed in een blauwe trui en een versleten spijkerbroek. Hij zag er goed uit, al was hij wat aan de magere kant.

‘Ik ben in het buitenland geweest, Maleisië en daarna Australië.’

‘En nu blijf je hier?’

‘Ja – misschien – dat hangt ervan af.’

‘Werk je weer bij je oude baas?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik geef nu kunstgeschiedenis op een jongensschool, als plaatsvervanger. Niet erg spannend.’

Ze staaarde hem niet-begrijpend aan.

‘Dat zal ik je een andere keer wel vertellen.’

Het werd even stil.

‘Zullen we samen lunchen?’

Ze knikte. ‘Ik heb wel trek.’

Ze liepen verder de straat in. Nancy voelde zijn blik.

‘Wat scheelt er? Je ziet nogal bleek.’

Ze schrok. Ze was zo transparant. ‘Ach, dat komt door de hoofdpijn. Vrolijk me maar wat op, anders bezwijm ik nog,’ zei ze gekscherend.

Hij grinnikte. ‘Net als vroeger, hè? Wij tweeën . . .’ Hij zweeg abrupt, een verdrietige uitdrukking verscheen op zijn magere gezicht. ‘Hoe gaat het met John?’ zei hij uiteindelijk.

‘Goed.’

‘Nancy, ben je gelukkig?’

‘Natuurlijk,’ loog ze. De waarheid vertellen, dat kon ze niet, dat wilde ze niet.

Ze liepen een eetcafé binnen. Het was er gezellig druk. Ze schoven op een roodleren bank. Een serveerster veegde de tafel schoon, en nam hun bestelling op; pasta en een tonijnsalade.

Er viel een stilte.

Nancy gedachten vlogen naar de morgen. Als zij dokter Hardy zou vertellen waarom ze die pillen had genomen, zou hij ongetwijfeld naar haar verleden vragen, haar jeugd. Nee, zij hoefde niet te weten wat voor iemand ze vanbinnen was.

‘Nancy, waar ben je met je gedachten?’ hoorde ze Tony opeens zeggen en schrok.

‘Niets.’

‘Wel, praat dan tegen me.’

‘Sorry. Ik zat aan vroeger te denken.’ Het was een leugen, maar het was beter dan te praten over de ochtend.

Tony’s gezicht begon te stralen. ‘Ja. Miami, wat een geweldige plaats was dat. Je wilde daar zelfs wonen.’

Nancy zag de schaduw op zijn gezicht toen hij verderging. ‘Maar dat was toen. Hoe is het met je vriendin Anne?’

De serveerster kwam met het eten.

Nancy pakte de vork en nam een hap van de salade. ‘Anne en Peter zijn nu getrouwd. Ze hebben twee schatten van kinderen.’

Tony fronste zijn wenkbrauwen. ‘Peter? Ik herinner me Peter niet.’

‘Ach, natuurlijk wel. Hij sprak alsmaar over vlinders.’

Tony nam een hap van de pasta. ‘Vlinders? Wie praat er nu over vlinders, zo’n saai onderwerp?’

‘Wel, hij dus. Hij heeft een geweldige collectie – kleine, grote, witte, bruine en zelfs veelkleurige. Anne is dol op hem, maar hij is inderdaad erg saai.’

‘Ach ja. Ik weet het weer. Anne houdt van zulke types, dat vertelde je me tenminste, en dat hij de Motman werd genoemd.’ Tony legde de vork neer, keek in haar ogen, en vervolgde: ‘Hoe gaat het eigenlijk met John?’

Hij is wel nieuwsgierig, dacht Nancy. Of is hij gewoon jaloers?

‘Goed.’

Tony pakte de vork weer, begon te eten, en vroeg: ‘Hebben jullie kinderen?’

‘Nee.’ Wat zou ze nu zeggen? De waarheid? ‘Ons kindje is dood geboren.’

Tony legde de vork neer. ‘Het spijt me voor je.’

‘John en ik kregen ruzie over . . .’ Ze zweeg. ‘We hadden het over . . .’ Ze stopte voor een tweede keer met praten. ‘Het ging over adoptie.’ Dit was waar; John en zij hadden erover gepraat en ruzie gemaakt.

Tony begon weer te eten. ‘Wel, vertel.’